

La disputada herència de March

Una suposada filla 'natural' del banquer Joan March obre la possibilitat a plets per la fabulosa herència.

Eren les sis i mitja del matí. Encara no ben bé trenc d'alba. I el cementiri de Palma estava, estranyament, obert. Polícies, tècnics de l'Institut Forense, advocats i una legió de periodistes esperaven davant d'un gran mausoleu que el jutge hi autoritzés l'entrada. Per exhumar les despulles de Joan March Ordinas, l'home que en el moment de la

seva mort (1962) era el més ric d'Espanya i el setè del món.

La suposada filla i l'herència. El motiu de l'exhumació, com és prou conegut, és que una dona nascuda a Palma el 1947 i amb residència a València, que nom Ana María Gallart Fernández, reclama ser filla no reconeguda del financer i

contrabandista. Segons assegura, ella no sabia qui era son pare biològic fins que ho descobrí, per casualitat, el 1979, a través d'uns "papers familiars" que son pare adoptiu li demanà que no usés per no "remoure el passat". Així ho feu. Després, els avatars de la vida –"vaig tenir uns anys un poc tèrbols", va declarar al *Diario de Mallorca*– feren que s'oblidés de l'assumpte fins que, ara fa cinc anys, la seva parella actual l'animà a trobar "els meus orígens".

Va presentar una demanada en un jutjat de Madrid ara fa dos anys, la titular de la qual acceptà "els documents" que Gallart diu que li va presentar –una

Les despulles de Joan March foren exhumades el passat 7 de març per extreure'n mostres d'os que permetin treure l'ADN.

carta on, suposadament, el pare adoptiu conta la història, l'acta notarial d'adopció i d'altres que la interessada no ha especificat— i, després d'estudiar-los, va decidir ordenar l'exhumació de les despulles per extreure'n mostres d'os que permetin treure'n l'ADN i comparar-lo amb el de Gallart.

Val a dir que —segons la premsa valenciana— el bufet de missers que assessora la suposada filla no declarada de March és Osuna-Yuste, d'Écija (Sevilla), un membre del qual, Fernando Osuna, va aconseguir el 2009 que el fill no reconegut d'un terratinent sevillà ja traspasat fos identificat correctament mitjançant l'ADN, extret del cadàver, i pogués reclamar la part de l'herència —l'anomenada llegítima— que li corresponia.

El passat 7 de març es procedí a l'exhumació i recollida de mostres del cadàver de March. Ara cal esperar uns mesos per veure què diu l'ADN. Cas que fos filla del financer, Ana María —amb tota seguretat— aconseguiria que el jutjat li permetés usar el llinatge patern corresponent. Però i l'herència?

Aquesta és una història diferent. Perquè els missers de Gallart haurien de presentar una nova demanda civil perquè pogués tenir accés a la part que li correspondria, allò que se'n diu la llegítima. Ara bé, segons han filtrat a la premsa mallorquina alguns advocats de la família March, interpreten que el Tribunal Suprem ha fixat jurisprudència amb aquest tipus de casos, sancionant que, si en el moment de la mort de la persona l'herència del qual es reclama, el suposat beneficiari no tenia dret legal a reclamar res, tampoc es pot reclamar posteriorment. Com sembla que és el cas. Tot i així, d'altres fonts jurídiques, consultades per aquest setmanari, asseguren que la interpretació dels missers de la família “és molt esbiaixada” i que no es pot “descartar en absolut” que es pugui arribar en el futur a una sentència favorable a Gallart. Sempre que no s'hagi produït abans una negociació entre les parts i un acord.

Si l'assumpte tira endavant, quants de diners hi hauria en joc? Segons s'ha filtrat a la premsa illenca, Gallart podria aspirar a més de 200 milions d'euros. Una xifra gens menyspreable que rescabalaria de molt els aproximadament 10.000 que porta gastats en el procés, ja que totes les despeses van al seu càrrec.

Joan March, en Verga

Joan March Ordinas va néixer al petit poble mallorquí de Santa Margalida l'any 1880. Son pare tenia de malnom en Verga, i ell també així fou conegut. La llegenda assegura que va ser porqueret de nin. Era una feina molt habitual a la pagesia mallorquina d'aleshores per als nins de quatre, cinc, sis anys. Però res més enfora, en el cas de Joan March. Son pare comerciava amb porcs, sí, però no era porquer. Per als paràmetres socioeconòmics de l'època a Mallorca era un pagès i comerciant agraciats per la fortuna. Ho prova que el jove Joan fou enviat a estudiar al col·legi de Sant Francesc, a Inca. A final del segle XIX la taxa d'analfabetisme a l'illa era de prop del 90%. Que Joan pogués estudiar en una escola de frares vol dir que la família ho podia pagar, i era car, o sigui que es tractava de pagesos enriquits. Res de porquers.

Molt intel·ligent, però poc aplicat per als estudis, Joan abandonà prest l'escola. Amb poc més de vint anys ja deixava diners amb interessos —legalment—, que havia acumulat amb l'empresa de son pare i simultaniejava les activitats oficials amb el contraban, sobretot de tabac, des del nord d'Àfrica. Entre els vint i trenta anys acumulà una fortuna tan gran com que li permeté comprar àmplies extensions de terres litorals —com s'Avall, que encara és propietat de la família— per millorar l'eficiència contrabandista. Quan tenia 34 anys esclatà la primera guerra mundial i tot d'una hi veié la gran oportunitat. Fent contraban amb tots els contendents, va fer créixer la seva fortuna exponencialment. El 1916, amb 36 anys, fundà la companyia Transmediterrània. A la guerra del nord d'Àfrica va vendre material militar als revoltats contra Espanya. La fortuna a principis de la dècada dels anys vint era tan gran que li permet ja obrir el seu banc: Banca March, fundada el 1926.

A 43 anys es fa elegir diputat a Corts per Balears, en representació d'Izquierda Liberal, però no aturà els seus negocis, legals i il·legals. El polític català Francesc Cambó digué aquells anys de March que era “l'últim pirata del Mediterrani” per raó dels grans beneficis que obtenia amb el contraban de guerra.

En ser instaurada la Segona República, March passa a ser l'enemic que cal abatere. Se'l considerava el banquer de la dreta, el capitalista sense manies que havia estat beneficiat per la dictadura de Primo de Rivera i que actuava al marge de la llei. Indalecio Prieto va arribar a dir que “o la República posava fi a March, o March posava fi a la República”. Hi ha versions que atorguen la paternitat de la lapidària frase a altres polítics, però el fet segur és que, en efecte, la República va intentar vèncer March, i no ho aconseguí: March va vèncer la República.

El 1931 fou detingut, un any més tard empresonat i al cap de 17 mesos d'entrar a la presó en va fugir, havent subornat el director del centre, el qual, per cert, va ser posteriorment, durant la dictadura de Franco, alt funcionari del sistema penitenciari. La llegenda diu que un Rolls&Royce l'esperava a la >>

En el moment de la seva mort, Joan March era l'home més ric d'Espanya i el setè més ric del món

Més fills. Joan March va tenir dos fills amb Leonor Servera, la seva esposa oficial: Joan i Bartomeu. Joan es casà amb Carmen Delgado i Bartomeu amb Maritín Cencillo. El fill Joan tingué, alhora, quatre descendents, dos dels quals mascles i dues femelles. Els mascles, Carlos i Juan, són els actuals màxims dirigents de tot l'imperi financer i empresarial. L'altra branca de la família, la de Bartomeu, no

Joan March, contrabandista, empresari i banquer que va ajudar la rebel·lió militar contra la República, va morir el 1962.

>> porta de la presó per emportar-se'l cap a l'exili, del qual torna per fer-se elegir diputat el febrer de 1936. Banquer dels conspiradors contra la democràcia, March finançà tant el lloguer del *Dragon Rapide* –l'avió que transportà Franco de Canàries al Marroc per encapçalar la rebel·lió militar contra la República– com la compra d'armament –amb uns 600 milions de pessetes– per a l'exèrcit franquista a l'Alemanya nazi i la Itàlia feixista.

Amb el triomf de Franco, l'Espanya de la dictadura va ser un camp abonat per a fer-hi negocis enormes. El més sonat de tots fou l'adquisició de Barcelona Traction, després FECSA, que acabà als tribunals per irregularitats, en un llarg procés que no finalitzà fins a vuit anys després de la mort de March.

El 25 de febrer de 1962 anava amb el seu luxós cotxe per la carretera banyada –era una dia plujós– que passa per la localitat de Las Rozas (Madrid), quan xocà amb un altre vehicle. El banquer va resultar greument ferit. Malgrat l'atenció mèdica, el 10 de març expirava als 82 anys. Va ser enterrat a Palma, en el luxós mausoleu familiar que havia fet construir.

Va ser un home molt promiscu i per això corren històries sobre els suposats fills 'naturals' que podria haver deixat

participa de la gestió de les societats. Les quals estan aixoplugades sota el nom de Corporación Financiera Alba, creada el 1986 i que té participacions, entre altres, en empreses tan conegudes com Carrefour, Pryca, Uralitas, ACS, Cerveses San Miguel, Prosegur, Acerinox, Iberdrola, Pepe Jeans... El 2011 tenia un patrimoni immobiliari d'uns 100.000 metres quadrats a Madrid i Barcelona. A més, per descomptat, hi ha la Banca March, que és propietat de la família, i la Fundación Juan March, que té un impressionant patrimoni artístic. I naturalment hi ha, també, el patrimoni immobiliari familiar que a la mort del financer era bastant considerable, amb propietats espectaculars com s'Avall, a Mallorca.

És obvi que tot això és molt apetitós per a possibles fills no reconeguts. El cas de Gallart podria no ser únic. March era un home molt promiscu. A Madrid era conegut per deixar-se veure acompanyat de dones a l'Hotel Ritz. Va tenir moltes conquestes ocasionals d'aquesta mena. La llarga biografia de femeller la inicià a Orà, quan hi viatjava en els seus anys joves per fer contraban.

A banda d'aquestes aventures, també s'ha parlat molt d'una dona valenciana, Matilde Reig Figuerola, natural de Borriana, a la qual posà pis molt luxós a Madrid, i que estigué sempre amb ell, fins i tot en el moment de la seva mort.

Per tot això no és estrany que a Mallorca i a Madrid corrin moltes històries sobre suposats fills *naturals* de March. D'aquí que, si Gallart tingués sort judicial, qui sap si aleshores sortirien altres aspirants a ser reconeguts com a fills i amb ambicions de rebre la llegítima que els pertoca de l'herència de Joan March Ordinas.

Miquel Payeras